

David Troch

Verslag dat op verfilming wacht

Een komen en gaan. Mensen stormen naar binnen en druipen uitgeblust weer af. Het vergt veel energie om van een lege winkelkar een volle winkelkar te maken. Niemand heeft oog voor de kortgeknipte moeder van een eeneiige tweeling, die een volgestouwde plooi-box en drie door het gewicht vervaarlijk doorhangende kartonnen dozen in de kofferbak van een pompeuze 4x4 zet. Merk: Volvo.

Voor de verfilming van dit minutieus neergeschreven verslag van zaterdagochtend 2 april 2011 dat begint om 10.14 u op de parking van de supermarkt Carrefour te Sint-Denijs-Westrem, kan het net zo goed een BMW, een Mercedes of zelfs een Hyundai zijn. Elk merk is inwisselbaar. Net zoals alle andere hierna genoemde merken ingewisseld kunnen worden voor een merk dat meer geld veilt heeft om in beeld te komen.

Het mag iedereen ontgaan dat een zak Lay's Sensations Red Sweet Paprika uit de plooi-box van de kortgeknipte moeder valt, op het asfalt blijft liggen en openspat als de 4x4 erover rijdt; waar niemand naast kan kijken, zijn de bomen van kerels die voor de automatische schuifdeuren van de supermarkt hebben postgevat. Allemaal dragen ze dezelfde kleding: een zware zwarte jas – met bovenaan de linkermouw het embleem van Securitas – die een kogelvrij vest moet verbergen, een zwarte broek waaraan handboeien, een matras en een walkie talkie bengelen en stevige combatshoes. Ze staan in gevechtshouding: benen licht gespreid, de handen gespannen om het speelgoed aan hun heupen, de monden nors, de ogen monsterend.

Een liefvallig ogend omaatje voor wie je gerust een nieuwjaarsbrief op rijm zou willen schrijven, al ben je zelf drieëndertig jaar oud, stapt nietsvermoedend op hen af. Haar witgrijze haren heeft ze in een knot op haar hoofd gebonden. Ze gaat erg goed gekleed, al zou je haar outfit ook als 'te jong voor haar leeftijd' kunnen omschrijven. Een karmozijnrode trenchcoat, een zijden Picasso sjaal in pastel en een rok met sprookjesachtige print van E5-mode en schoenen van Hush Puppies in taupe zou je eerder verwachten bij een dame van veertig.

Om 10.14 u doet één boom van een kerel een stap naar voren.

'Mevrouw-tje,' zegt de man van Securitas tegen het omaatje. Zijn stem klinkt nog enigszins vriendelijk. Als het omaatje niet meteen reageert, herhaalt hij bitser en luider: 'Mevrouw-tje!' Wanneer ze hem dan nog negeert, neemt hij haar vrij ruw bij de arm.

'Wat heeft dit te betekenen,' vraagt het omaatje zich verbouwereerd af. 'Wilt u alstublieft niet met uw... Au, dat doet behoorlijk pijn.'

'Het spijt me ontzettend, mevrouw-tje,' zegt de man van Securitas terwijl hij de arm van het omaatje loslaat, 'maar ik vrees dat ik u even staande dient te houden.'

'Wat zegt u daar allemaal, jongeman? Met mijn rechteroor hoor ik niet meer al te best, u kunt beter tegen mijn linkeroor praten.'

De man van Securitas doet duidelijk tegen zijn zin een stap opzij. 'Dat ik u tegen moet houden.'

'Mij tegenhouden? Waarom?'

'Instructies van hogerhand. U hoeft het dus alderminst persoonlijk te nemen, maar wij mogen u vandaag onder geen beding toegang verlenen.'

'Geen toegang verlenen? Wat zegt u daar allemaal, jongeman? Ik ben maar tot mijn twaalfde naar school geweest, daarna moest ik helpen op de boerderij. Bonen toppen, aardappelen rooien, koeien melken, de ganse hutsekluts. Ik was al in de weer nog voor de haan had gekraaid. Zwaar werk, op zo'n boerderij, dat kunt u zich niet voorstellen. Ik heb het gedaan tot mijn...'

'Mevrouw-tje, ik ben helemaal niet in uw levensverhaal geïnteresseerd. U mag boerin geweest zijn, helikopterpiloot of gerechtsdeurwaarder, het enige...'

'Gerechtsdeurwaarder! U zou het niet verwachten van iemand die maar tot zijn twaalfde, maar dat had ik nog graag gedaan, binnenvallen bij wildvreemden en hun inboedel meenemen. En zien of dat er niet iets tussenzit dat ik zelf goed zou kunnen gebruiken. Lijkt me heerlijk. Dat u dat zomaar heeft geraden!'

‘Fijn voor u. Maar, het enige wat mij interesseert, is het feit dat ik u niet binnen mag laten.’

‘Hoezo? Is er een privéfeest aan de gang?’

‘Nee, geen privéfeest, maar toch komt u er niet in.’

‘Als ik moet betalen voordat ik binnen mag,’ zegt het omaatje en ze neemt resoluut haar handtas van haar schouder.

‘Doet u geen moeite, mevrouw. Carrefour is een supermarkt, geen pretpark, geen dierentuin, geen museum en al zeker geen stedelijk zwembad waar u eerst moet betalen voordat u binnen mag.’

Het omaatje schudt niet-begrijpend het hoofd en draait zich half weg van de man van Securitas. Door die beweging merkt ze een langbenige kortgerokte blondine met vleeskleurige panty's op die, met uitzondering van de kleuter in het stoeltje, een leeg winkelwagentje voortduwt. Naast haar een man met hemdje van Lacoste die driftig op zijn iPhone tokkelt. Het gelukzalige gezinnetje is duidelijk niet van plan welk product dan ook van N°1, het huismerk van Carrefour, te kopen. De mannen van Securitas leggen hen geen strobreed in de weg om de supermarkt binnen te gaan. Meteen keert het omaatje zich terug naar de man.

‘Waarom laten u en uw vrienden dat gezin daar wel door?’

‘Dat weet u zelf maar al te goed.’

‘Als ik het wist, dan...’

‘Omdat wij hen van hogerhand wel mogen doorlaten,’ mengt een tweede man van Securitas zich in het gesprek.

‘Alweer van hogerhand. Ik zou wel eens een woordje willen wisselen met die hogere hand waarover jullie het hebben,’ zegt het omaatje en ze maakt aanstalten om de mannen van Securitas te passeren. Die laten dat echter niet zomaar gebeuren, ze houden haar met een snelle armbeving tegen.

‘Dat kunnen we niet toelaten,’ zegt de eerste man van Securitas.

‘Waarom kan dat nu weer niet,’ zegt het omaatje verbolgen.

‘Nogmaals: omdat u niet binnen mag. Van hogerhand.’ Dat is de tweede man van Securitas.

‘Jullie houden zich graag schuil achter die hogere hand. Zeg me nu maar gewoon waarom ik niet binnen mag.’

‘Nogmaals: dat weet u zelf maar al te goed. Hou u dus niet van de domme.’

‘Het is niet omdat ik niet zo lang naar school ben geweest, dat u mij zomaar dom moet noemen. Als ik niet binnen mag, haal die hogere hand dan maar eens naar buiten.’

‘Voor een situatie als deze mogen wij hem absoluut niet storen.’

‘Dan haal ik hem zelf wel.’

En weer probeert het omaatje de twee mannen van Securitas te verschalken. Maar ook nu zijn ze haar te vlug af; de eerste man van Securitas neemt haar ruw bij de arm, de tweede man van Securitas omklemt hardhandig de knot op haar hoofd waardoor die danig uit model geraakt. Uiteindelijk tilt de eerste man van Securitas het omaatje zelfs even op om haar een paar meter verder opnieuw neer te zetten. Het omaatje verliest daarbij het evenwicht en valt op het asfalt. Op minder dan een meter van haar komt een donkergrijze Seat Ibiza knerpend tot stilstand. Wanneer de bestuurder, een jongeman met joggingbroek van Adidas om de benen, pet van Nike op het hoofd en All Stars aan de voeten, zijn deur opent en uitstapt, weerklinken luid pompende bassen, waarin een beetje muziekkenner meteen ‘Bonzaï Channel One’ van Thunderball herkent.

‘Kunt ge niet uitkijken, mens,’ vloekt de jongeman in het rechteroor van het omaatje, dat ondertussen moeizaam overeind is gekrabbeld.

‘Jongeman, oh, jongeman, u moet mij helpen,’ puft het omaatje hoopvol en ze probeert de jongeman aan te klampen. Die slaat echter haar grijpende armen weg.

‘Laat mij met rust, oud krankzinnig wijf.’

‘Wat zegt u? Ik ben zo goed als doof aan mijn rechteroor, u moet in mijn linkeroor praten.’

‘Ik zal me haasten.’

‘Die bruut daar heeft mijn heup bijna gebroken,’ zegt het omaatje en ze slaat met haar handtas naar de eerste man van Securitas die echter net te ver staat om geraakt te worden.

‘Mevrouw, valt u alstublieft onze klanten niet lastig,’ komt de tweede man van Securitas tussenbeide.

‘Onze klanten? Onze klanten! Ik ben ook een klant,’ roept het omaatje verbolgen uit. ‘En een goede klant ook. U zou mijn klantenkaart eens moeten bekijken. Ik durf ervoor te wedden dat ik het hoogste puntenaantal heb van iedereen die hier komt winkelen.’

'Ge kunt die punten ook ruilen, madam,' zegt de jongeman. 'Maar dat weet ge niet zeker. Net zoals dat ge precies niet weet dat uw soort hier nooit moet komen winkelen tijdens het weekend.'

'Hoe bedoelt u,' vraagt het omaatje.

'Mevrouwetje, welke dag zijn we vandaag,' vraagt de eerste man van Securitas.

'Zaterdag,' klinkt het uit vele monden.

Ondertussen is een aantal kijklustigen rond het omaatje, de eerste en de tweede man van Securitas en de jongeman samengetroeft.

'Oké,' zegt het omaatje, en ze blaast eens goed uit, duidelijk aangedaan door alle recent opgelopen emotie. 'Vandaag mag ik niet binnen, maar morgen wel.'

'Volgens mij komt gij er morgen sowieso niet in,' zegt een tienermeisje dat we nog net een Stimorol in de mond zien stoppen waar ze tijdens de verdere duur van dit verslag ostentatief op zal staan kauwen.

'Hoezo,' vraagt het omaatje.

'Morgen is het zondag, hé,' zegt de jongeman van de Seat Ibiza en hij geeft een high five aan een man met een flink uit de kluiten gewassen bierbuik, waarna hij een vette knipoog aan het tienermeisje geeft.

'Dat we vandaag zaterdag zijn, is dat nu echt zo'n groot probleem,' vraagt het omaatje.

'Ja,' zegt de tweede man van Securitas beslist.

'Dat mens is ook traag van begrip,' zegt de man met de flink uit de kluiten gewassen bierbuik. En hij tikt eens tegen zijn voorhoofd.

'En dement ook, veronderstel ik,' zegt het kauwgomkauwende tienermeisje. De jongeman van de Seat Ibiza fluit bewonderend.

'Het enige dat er aan mij scheelt, is dat ik aan één oor niet meer goed hoor. Voor de rest functioneer ik nog prima,' zegt het omaatje.

'Dat zoudt ge anders niet zeggen,' zegt de jongeman van de Seat Ibiza.

De gemoederen raken meer en meer verhit.

'Als gij zo'n goede klant zijt als ge beweert,' vervolgt de jongeman van de Seat Ibiza, 'dan zoudt ge toch moeten weten dat gij en alle andere gepensioneerden op zaterdag niet welkom zijn bij de Carrefour.'

'Voor één keer kan dat toch geen kwaad,' zegt het

omaaatje.

'Ik ken dat, ene keer, madam, voor dat ge het weet, is het hier weer niks anders dan miserie,' zegt een zevenentwintigjarige vrachtwagen-chauffeur met een zwaar Gents accent.

'Ellenlange wachtrijen aan de kassa's om bij het begin te beginnen,' zegt de moeder van het kauwgomkauwende tienermeisje.

'Ah, ge weet het,' beaamt de jongeman van de Seat Ibiza die ervaren genoeg is om te weten dat moeders te vriend gehouden moeten worden.

'En wat hebben ze dan bij? Vierhonderd gram beenham en droge koeken voor bij de koffie,' zegt de man met de flink uit de kluiten gewassen bierbuik.

'Terwijl ze die beenham en die koeken op eender welke andere dag in de week kunnen kopen,' zegt de moeder van het kauwgomkauwende tienermeisje.

'En dan zwijgen we nog over het feit dat ze altijd willen betalen met gepast muntgeld dat in zo'n onooglijke kleine portefeuille zit die ze pas na een keer of vijftien proberen open gepeuterd krijgen,' zegt de vrachtwagenchauffeur.

'Ge moogt al van geluk spreken als ze daarna niet aan de kassierster vragen om hen te helpen,' zegt de moeder van het kauwgomkauwende tienermeisje.

'Want ze hebben tien tegen één hunne bril niet bij,' zegt het kauwgomkauwende tienermeisje.

'Alsof dat ge zonder bril het verschil niet kunt zien tussen zo'n ros centje en een muntstuk van twee euro,' zegt de jongeman van de Seat Ibiza.

'Bij mij smijten ze altijd wel wat centen op de grond. Het is alsof ze het express doen,' zegt de man met de flink uit de kluiten gewassen bierbuik.

Omdat iedereen het omaatje eens goed haar vet wil geven, wordt er steeds meer getrokken en geduwd, zodanig zelfs dat het omaatje stilaan dreigt te worden gemolesteerd. Uiteindelijk dringen de mannen van Securitas zich niet zonder de hulp van hun matrak door de menigte en weten ze het omaatje te ontzetten. Terwijl de mannen van Securitas en het omaatje zich van de joelende menigte verwijderen, horen we op de achtergrond zinnen als: 'Hun kar in het midden van het gangpad laten staan.' – 'Met uw kar er vandoor gaan.' – 'Zonder zich te excuseren tegen uw schenen rijden.'

'Waar staat uw auto, mevrouwetje,' vraagt de eerste man van Securitas behulpzaam. ■